ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

6/2004

Muzeum volyňských Čechů otevřeno!

Od nepaměti se lidé snaží upozornit na sebe a předčít ty ostatní nějakým prvenstvím. Je to touha lidí vyniknout, ale také přinést lidstvu, nebo vložit do jeho dějin něco nového a doposud nevídaného.

Tak trošku (anebo snad dost hodně?) se určitým prvenstvím můžeme v těchto dnech pochlubit i my, volyňští Češi, když dne 14. května roku 2004 ve 13 hod. byla v Podbořanech otevřena stálá expozice Národního muzea v Praze, věnovaná nám, volyňským Čechům.

Co je na tom nového a jedinečného? Zejména to, že doposud žádný národ v Evropě nezřídil a neotevřel samostatnou expozici své menšiny, která se po určité době - u nás jde zhruba o 70 let -navrátila z ciziny do lůna svého národa, za jehož svobodu přinesla ve dvou světových válkách nemalé oběti.

V tom je to naše prvenství. A to také potvrdili řečníci, kteří při slavnostním otevření expozice vystoupili se svými projevy.

Byl to především starosta města Podbořan (velký příznivec volyňských Čechů) Ing. Josef Čerňanský, který ve svém zahajovacím a uvítacím projevu zdůraznil, že značná část volyňských Čechů se usídlila po druhé světové válce na okrese a ve městě Podbořany, kde našla nový domov. Většina původního obyvatelstva, které se dalo ve třicátých letech a ve druhé světové válce do služeb hitlerovského Německa, bylo po válce, jako nepřátelské tomuto státu, odsunuto.

Koncem května roku 1945 sem přišli vojáci Svobodovy armády a v dalších letech pak přijely rodiny z Volyně, aby osídlily tuto část České země a postupně budovaly pro sebe a své potomky vhodné podmínky pro další život. Zakořenily zde, splynuly s osídlenci z vnitrozemí a vytvořily tu normální podmínky pro další rozvoj města i okresu.

Druhým řečníkem byl vedoucí oddělení novodobých českých dějin Národního muzea, autor této expozice, PhDr. Stanislav Slavík, který zdůraznil, že česká menšina na Volyni se svými činy zapsala významně do dějin národa. Proto bylo rozhodnuto o jejím životě a přínosu české státnosti vytvořit nejdříve putovní a poté stálou expozici Národního muzea. K vytvoření této expozice, pokračoval doktor Slavík, kterou zhlédli naši občané v mnoha okresech republiky, přispěli v prvé řadě sami volyňští Češi. Tak, jak je nyní zpřístupněna v Podbořanech, vystihuje plně své poslání, bude však v budoucnu stále doplňována a obohacována dalšími exponáty. O tyto doplňky se jistě zaslouží sami volyňští Češi. Vedení města Podbořan má velkou zásluhu na tom, že toto zvláštní oddělení Národního muzea zde nalezlo stálé místo.

Předseda SČVP a jejich přátel prof. MUDr. Vladimír Dufek, CSc. ve svém projevu poděkoval v prvé řadě přítomným představitelům města, za jejich ochotu, za jejich snahu, za jejich rozhodnutí věnovat bývalou budovu radnice Muzeu volyňských Čechů. Poděkoval za to, že město věnovalo značnou částku -350.000 Kč na úpravu a zprůchodnění potřebných místností a za to, že umožnili nám, volyňským Čechům a Národnímu muzeu tuto výstavu zde stabilně instalovat. Velký dík však nás všech patří i pracovníkům Národního muzea.

Dále se zmínil o životě Čechů na Volyni, o těžkých začátcích prvních osídlenců a i problémech, které museli řešit v cizině, o jejich lásce ke staré vlasti, kterou potvrdili svým vlasteneckým postojem v první světové válce, kdy bojovali v řadách čsl. legií a poté ve druhé světové válce, kdy hromadně vstoupili do čsl. vojenské jednotky v SSSR.

Je namístě zde podotknout, že za sedmdesát let strávených na Volyni tu Češi přežili čtyři státní formace -Rusko, Ukrajinu, Polsko a SSSR a dvě německé okupace. V první světové válce se přes Volyň přehnalo třináct válečných vln, které přinesly jen zkázu a nouzi civilnímu obyvatelstvu. Neméně krutá však byla i druhá světová válka.

Slavnostního otevření muzea se také zúčastnil člen zastupitelstva a předseda Komise zdravotní a sociální ústeckého kraje MUDr. Vladimír Záhorský a senátor České republiky Miloslav Pelc, který ve svém stručném, ale výstižném projevu vysoce hodnotil vlastenectví volyňských Čechů a jejich úsilí o novou poválečnou výstavbu tohoto kraje. Přestřižením stuhy poté otevřel výstavní místnosti, které si se zájmem prohlédlo několik desítek pozvaných hostů.

Muzeum volyňských Čechů je umístěno v budově bývalé radnice, která patří k nejstarším zachovalým budovám města. Byla postavena v roce 1751. V budoucnu zde bude také otevřeno muzeum města. Samotné město Podbořany bylo po celá staletí obýváno Čechy a slovanskými kmeny. Až teprve po válce třicetileté bylo zcela poněmčeno. Poslední česky psané zápisy v městských knihách jsou z měsíce října roku 1624. Poté se psalo už jen německy.

Expozice dějin volyňských Čechů v Podbořanech je otevřena a zpřístupněna široké veřejnosti vždy ve středu až pátek od 7.00 do 11.30 hod. a od 12.00 do 16.00 hod. V sobotu vždy od 8.30 do 14.00 hod.

Expozice je tedy otevřena a zpřístupněna. A co z toho vyplývá pro nás, kteří jsme se narodili ještě na Volyni a pro naše potomky narozené již v Čechách? Přemýšlet o tom, čím expozici ještě obohatit a aktivně přispět k jejímu rozšíření a prohloubení. *Rostislav Hlaváček*

Na shora uvedené téma nám došel ještě jeden článek, v němž nám návštěvníci z Litoměřic líčí své dojmy z otevření muzea:

Muzeum volyňských Čechů v Podbořanech

14. 5. 2004 se konalo v Podbořanech slavnostní otevření Muzea volyňských Čechů Městského muzea v Podbořanech.

Před třináctou hodinou se scházeli hosté v hale bývalé starobylé radnice a byli mile vítáni hlavním pořadatelem akce, starostou města Ing. Josefem Čerňanským.

V příjemné krajanské atmosféře starosta Ing. Čerňanský přistoupil k zahájení.

Po uvítání všech přítomných představil hosty z Prahy předsedu CV SČVP prof. MUDr. Vladimíra Dufka, CSc., Ing. Jiřího Hofmana, Ing. Václava Petříčka, hospodářku CV Marii Nečasovou a další zástupce CV. Dále představil autora scénáře expozice našeho muzea, nám dobře známého příznivce volyňských Čechů, odborného pracovníka Národního muzea v Praze PhDr. Stanislava Slavíka a senátora z Ústavodárného shromáždění v Praze Miloslava Pelce.

Potom v krásném zahajovacím projevu starosta Ing. Čerňanský sdělil, jak došlo k této významné akci, kdy budova podbořanské radnice se uvolnila a bylo nutno zvažovat nejvhodnější možnosti využití této pamětihodné budovy. Protože volyňští Češi a jejich bohatá historie byla velice dobře hodnocena podbořanskou veřejností, bylo přednostně rozhodnuto zřídit v jejich prospěch v této budově Muzeum volyňských Čechů-Městské muzeum v Podbořanech. Dále pak Ing. Čerňanský velmi upřímně a přesvědčivě dokládal oprávněnost takového rozhodnutí a slovy plnými uznání hodnot naší komunity přispíval k radostné slavnostním pocitům všech volyňských krajanů.

Slova se pak ujal PhDr. Stanislav Slavík z Národního muzea-známý odborník na volyňské téma, autor scénáře expozice tohoto našeho muzea. Ve své úvaze se nejdříve zabývá zhodnocením neobyčejných zásluh těch ctihodných pánů, kteří stáli u zrodu myšlenky zachovat trvalou paměť na život Čechů na Volyni. Nemohl všechny jmenovat, aby na někoho nezapomněl. Tito ctihodní pánové úpornou snahou dostát tomuto významnému úkolu podnítili celou volyňskou veřejnost ke spolupráci na tomto díle. A jak je známo, psaly se pak vzpomínky, zážitky, kroniky, psala se bohatá historie volyňských Čechů a zahájilo se soustřeďování exponátů na putovní výstavu. Byla to strhující, cílevědomá angažovanost všech Volyňských, až do té doby, kdy Putovní výstava o životě volyňských Čechů byla připravena k zahájení vernisáže v Žatci. Pak putovala do 29 měst naší republiky, kde všude informovala, kdo byli volyňští Češi a představovala jak žili a jaké hodnoty vytvořili. Pak byly exponáty uloženy v depozitáři Národního muzea.

V další části úvahy doktor Slavík vedl návštěvníka k zamyšlení nad tím, co mu výstava poskytne. Uvedl, že často se v současnosti hovoří o konkrétních dobově podmíněných událostech, aby se zvažovaly a třídily. Pohledem do minula se naskýtá příležitost vidět lépe, v čem kotví vývojový pozitivní přínos událostí.

Ještě mnoho hezkého a pozitivního pak řekl doktor Slavík o volyňských Češích jako o etniku vysokých morálních kvalit.

Dalším řečníkem byl náš předseda CV prof. MUDr. Vladimír Dufek, který si hned v úvodu posteskl, že mu předřečníci, jak se říká, vzali vítr z plachet, neboť mnohé pocity, které měl i on na srdci, byly již vyjádřeny.

Přesto měl prof. Dufek mnoho o čem hovořit. Především vyjádřil milé překvapení nad tím, jakým způsobem Ing. Čerňanský -starosta Podbořan zdůvodňoval, proč právě tady našly naše tužby o vybudování muzea odezvu. Stejně tak hodnotil a obdivoval úvahu PhDr. Slavíka, mimo jiné s hloubavým pohledem do samotné podstaty muzea. Vyjádřil oběma velké, upřímné

poděkování. Nemohl při této příležitosti nevzpomínat, byť pro informaci nezasvěceným, na události stále tak živé v paměti Volyňáků, jako byla emigrace Čechů na Volyň z důvodů „za chalupu grunt" a reemigrace do Čech-naší skutečné vlasti. Vzpomínal na těžké začátky vystěhovalců na Volyň, ale pak na úspěšně prosperující život rolníků i řemeslníků, na kulturní přínos do zaostalé Volyně. Vzpomínal na dnes již velkou řadu vysokoškolsky vzdělaných odborníků, zastávajících vysoké a zodpovědné funkce. Zejména pak vzpomínal na význačné kulturní osobnosti v literatuře a umění, mezi nimiž zvlášť vyniká světoznámý operní zpěvák, velikán Národního divadla Eduard Haken, který nikdy nezapomněl, že je Volyňák. Byl pohřben na čestném staroslavném Slavíně v Praze. Je velice příjemné a prospěšné si častěji zavzpomínat na tuto slavnou část naší volyňské historie. Zvlášť v této době, kdy se společnost tak podivně rychle přeorientovává na jiné životní hodnoty.

V závěru profesor Dufek ještě jednou poděkoval a vyzvedl zásluhy Národního muzea, podbořanské radnice a všech těch, kteří od zrodu myšlenky na zachování paměti na Volyň úpornou snahou zdolávali velké překážky a společným úsilím završili toto významné dílo dnešním slavnostním otevřením muzea.

Závěrečné slovo k předchozím vyčerpávajícím projevům přednesl senátor Miloslav Pelc, který vyslovil myšlenku, že tou skutečností -poskytnutím budovy podbořanské radnice pro Volyňské muzeum -„byla učiněna jen malá splátka velkého dluhu vůči té části národa, na kterou může být česká společnost právem hrdá".

Po této části programu následovalo praktické otevření expozice slavnostním přestřižením pásky před vchodem do místnosti s exponáty. Tento slavnostní akt provedl předseda CV SČVP prof. MUDr. Vladimír Dufek, CSc.

Otevřel se před námi svět našeho mládí, jako již dříve při návštěvě Putovní výstavy. Z panelů se na nás dívají oči nějak známých tváří, ale v takovém mladém, krásném vydání. Dále vidíme naši školu při jubilejní oslavě třicátého výročí výstavby, skupinu spolužáků, kde se také vidíme, jací jsme tenkrát byli! Hasiče před požárnou, Sokoly při akademii, divadelní kroužek, ale na velkém dvoře před chalupou pár krásných koní se žebřiňákem, připravených k výjezdu pro sklizeň úrody. Takové množství krásných vzpomínek! Stejně tak ty drobné, důvěrně známé předměty ve skříňkách, či krásně vyšívané prapory na stěnách-symboly slávy a kultury obcí. Mohli bychom se tam dlouho procházet a studovat každou maličkost, pro nás však milou, nenahraditelnou vzpomínku. A tuto radost si již budeme moci dopřát při dalších návštěvách našeho Volyňského muzea. Je pravda, že některé exponáty nám tam chyběly, ale výstava bude trvale otevřena a bude doplňována.

Také jsme si mohli prohlédnout výstavu fotografií fotoklubu Žatec.

Pak již byl čas odejít do dalšího prostoru, kde byl připraven bohatě prostřený švédský stůl, s kulinářskými výrobky (milá pozornost podbořanských žen) a tam již akce v diskusi a s krásnými dojmy skončila.

Návštěvníci z regionu Litoměřice

Kupičov opět v Krásném Dvoře

Osmého května se Kupičováci po dvou letech opět shromáždili v Krásném Dvoře. V novodobé historii to bylo již popáté. Měli jsme trochu obavy o účast, protože nás, rodáků, ubývá, a ne všichni naši potomci mají o krajanská setkání zájem. Naše obavy se naštěstí nenaplnily, zase byl nejen plný kostel, ale ani ve školní tělocvičně se sto padesáti židlemi nezůstalo žádné volné místo. Přijelo i pět hostů z Polska a dva z USA.

Program setkání byl tradičně zahájen v místním katolickém kostele ekumenickou bohoslužbou za účasti katolického, evangelického a pravoslavného duchovního. Působivé pravoslavné zpěvy, zejména „Bože, cos ráčil před tisíci léty ...", naplnily celý kostel a otevřenými dveřmi se linuly i na náměstí mezi ty, kteří se do kostela nevešli.

Dvaadevadesátiletý evangelický farář Jelínek, který působil před válkou v Kupičově, pronesl kázání o lásce a katolický farář kromě modliteb a čtení z Písma připomněl nadcházející Den matek.

Po bohoslužbě jsme se shromáždili u pomníku našich padlých, položili k němu věnce a Václav Kytl s Jaroslavem Pokrupou ve svých krátkých projevech připomněli dobu před šedesáti léty, kdy 18. dubna, v době krutých bojů kolem Kupičova, odcházelo 226 mužů a 11 žen bojovat za svobodu vlasti. S třiceti z nich se jejich rodiny již nikdy neshledaly a zůstalo po nich 25 sirotků.

Jakmile byla ukončena slavnostní část setkání, všichni účastníci se odebrali do místní školy... Tam si nejprve prohlédli výstavu dobových snímků, připomínajících účast kupičovských mužů a žen ve druhé světové válce. Výstava, kterou vytvořili Václav Kytl a Jana Žitná, začínala slovy: „Razíce si cestu přes spáleniště a krvavé řeky, nesli porobené vlasti svobodu." Závěr výstavy tvořil seznam padlých a poslední věty byly: „Nezapomínejme na ty, kteří padli v boji: Mějme v úctě dosud žijící účastníky tohoto ohromného zápasu!"

Následoval dobrý oběd, který připravily ochotné kuchařky školní kuchyně, a po něm jsme se všichni shromáždili ve školní tělocvičně.

Stoly plné koláčů a cukroví, které upekly naše Kupičovačky, byly obsazené do posledního místečka. Sesedli se příbuzní, kamarádi i sousedé, aby si po delší době zase popovídali a zavzpomínali. Nejprve jsme však chtěli přivítat vzácné hosty ze zahraničí a přednést pozdravy, které jsme dostali od Světového svazu vojáků Armii Krajowej a od bývalých vojáků 27. volyňské divize AK z Vroclavi.

Naše shromážděnmí osobně pozdravila i bývalá příslušnice 2. armády Wojska Polskiego paní Monika Straczek-Sladewska, dále paní Halina Woznicka-Houzvicová, jejíž rodiče pocházeli z Kupičova a pan Darren King z USA, potomek kupičovských Židů, který se naučil výborně česky. Potom jsme si připomněli nadcházející Den matek, a to tím, že jsme dosud žijícím kupičovským maminkám předali malou pozornost ve formě jemné skleněné kytičky, několik aktivních příznivců Kupičova obdrželo diplom „čestného občana Kupičova", všem letošním jubilantům jsme zazpívali „Sto lat" a těm, kteří se svého jubilea nedožili, jsme věnovali tichou vzpomínku.

Celé odpoledne nám hrou na klávesy a zpěvem zpestřoval pan Tříska a milým překvapením pro všechny bylo vystoupení dětského pěveckého sboru z Postoloprt, který měl v krásnodvorské škole právě soustředění.

Letošní setkání bylo tak milé, že ani těm nejvzdálenějším se nechtělo domů. Už se těšíme na to příští!

Miloslava Žáková

Dvě ukázky z připravované knihy „Domov v cizině"

Starostovy nové boty

K prvnímu starostovi z Podcurkova se váže humorný příběh (jméno starosty se bohužel nedochovalo). Ulpíval na zvyku, který si přivezl z Čech- chodit v dřevácích. Dojížděl v nich dokonce do „volosti" v Djatkevičích Spoluobčané žehrali na to, že jim tak dělá ostudu. Starosta však odmítal pořídit si kožené boty, snad i z finančních důvodů. A tak se obecní rada usnesla, že mu na náklady obce dají ušít boty kožené. Když si pak starosta nové kožené boty obul, ukázalo se, že neumí v nich chodit- při pokusu o chůzi stále padal. Rozzloben si pak boty vyzul a mrštil s nimi do kouta, že bude i nadále chodit ve dřevácích. Obecní rada s tím však nesouhlasila, a že když jsou již boty zaplacené, musí je starosta používat. A tak nezbylo nic jiného, než aby dva radní se podvolili vodit pana starostu po vsi v nových botách a naučit ho v nich chodit.

Psí smečka

V Rapatově se Anna Hyblerová jednoho slunečného dne vypravila s hráběmi na louku obracet seno. Louka byla blízko za vsí, směrem k železniční trati Dubno-Zdolbunov. Po chvíli se k ní přihnala smečka zdivočelých psů a začala na ni se štěkotem dorážet. Napadená žena měla v ruce jen hrábě a tak se začala těmi hráběmi kolem sebe ohánět a volat o pomoc. Bohužel, vítr zrovna vanul směrem od vesnice a tak ve vsi její volání nikdo neslyšel. Těsně za železniční tratí byla samota, na kterou se krátce předtím nastěhovala rodina Běleckých, kteří tam začali hospodařit na menší výměře půdy. Bělecký dělal v inkriminované době něco na dvoře, když vtom zaslechl vzdálený hlas ženy volající o pomoc. Stačil mu jediný pohled ze dvora, aby pochopil, co se děje. Uchopil proto vidle a co mu dech stačil se rozběhl k přepadené ženě na pomoc. Stačil k ní doběhnout v okamžiku, kdy již vyčerpáním upadla a rozzuřená smečka se na ni vrhla. Stačilo několik psů vidlemi bodnout, aby se ostatní dali na útěk. Zachráněná žena prožila zřejmě velký otřes a podle vyprávění její dcery po svém návratu domů nemohla ani mluvit, jen delší dobu chodila mlčky bezcílně po místnosti. Od té doby se rodiny Běleckých a Hyblerových až do reemigrace Čechů do ČSR velmi přátelily.

Václav Petříček

Setkání hulečských rodáků

Dne 22. května se hulečští rodáci sešli na svém dvanáctém setkání v Podbořanech v Národním domě. I když se setkáváme každý rok, účast je vždy bohatá. Vždycky se těšíme na setkání s paní Cilcovou. Přesto, že je jí již 95 let, je stále velice čilá. Na Huleč se dobře pamatuje a ráda vypravuje příhody ze života na Volyni.

Huleč byla založena v roce 1871. Ze začátku bydlely rodiny v koupeném zámku v Urvenách. Asi 4 km od zámku na jižním konci ukrajinské Hulče byl dvůr, který Češi koupili a vzniklé osadě se později začalo říkat Hájek. Česká škola byla v Hulči založena již v roce 1876 a chodilo do ní 54 dětí. Ve škole působil jako učitel J. Rychna a farář František Kašpar.

Činnost Fr. Kašpara byla pro Huleč dobou všestranného a mimořádného kulturního pokroku. Po svém přistěhování vyvinul kromě své činnosti kněžské a učitelské i práci osvětovou. Založil pěvecký spolek a ochotnický divadelní kroužek. Po vypuknutí první světové války se volyňští Češi hlásili do České družiny, která se vyznamenala v bitvě u Zborova. Od té doby se dá datovat vznik Československých legií.

Za dvacet meziválečných let si Hulečští zlepšili své hospodářské postavení, upevnily se styky se starou vlastí a vzrostla naše životní úroveň. Ruku v ruce s hospodářskými úspěchy šel i společenský a kulturní život v obci. Hulečští Sokolové se zúčastňovali i všesokolských sletů v Praze.

Občané naší obce byli rovněž zapojeni do odbojové činnosti proti Němcům během druhé světové války. Byli členy ilegální skupiny Blaník, která se od druhé poloviny r. 1942 zaměřovala na sabotáže. Letos v dubnu uplynulo 60 let, co se haši hulečští občané hlásili do ČSAS. Z 510 obyvatel obce vstoupilo do zahraničních jednotek československé armády 121, z nichž 21 padlo. Památku padlých uctil na setkání náš pan farář Jan Křivka. Krátkou panychidou bylo vzpomenuto všech, kteří nedošli a jejichž hroby jsou rozsety po bojištích druhé světové války.

Neměli bychom nechat upadnout v zapomnění těch 80 let života na Volyni. Naše přítomnost byla požehnáním pro tuto oblast, pozvedli jsme ji jak po stránce hospodářské, tak i kulturní. A hlavně, nesmíme zapomenout na statečnost těch, kteří ve válce nasazovali své životy, abychom my tady teď mohli být.

Emilie Šimánková

Včasná pomoc

Jistě většina z nás si vzpomene, že již uplynulo 60 roků od nadšeného vstupu Volyňáků do Československé armády. Konkrétně v Kupičově to bylo 18. dubna. Tehdy 237 dobrovolníků, z toho 11 žen, vyrazilo vstříc Československé armádě do Lucka. Nečekali na mobilizaci. V těch radostných přípravách k odchodu nikoho ani nenapadlo, že by mohly nastat některým jedincům vážné problémy. Ale že cesty Páně jsou nevyzpytatelné, vše dobře dopadlo.

Vše jsem zaznamenal dle vyprávění pí Skramuské a její dcery Mařenky Zýkové.

V Kupičově žila poměrně velká židovská komunita. Soužití s Čechy bylo téměř bezproblémové. V tomto meziválečném čase se každý musel starat sám o sebe. Tenkrát nebyly žádné sociální úlevy. Mládež byla odmala vedena k práci a poctivosti. V rodině Davida Brena vyrůstal nejstarší syn Šlojme. Od raného mládí se ot otce učil řezničinu, pochopitelně košer. Byl velice šikovný, pracovitý, šetrný a odvážný. Někdy kolem roku 1936-1937 se oženil. Natrvalo se s manželkou z města usadil v rodném Kupičově. Čas hezky,

zatím spokojeně, plynul. V krátké době se jim narodily dvě děti. Zdálo se, že tu idylku nemůže nic narušit. Přišel ale rok 1939 a vše obrátil naruby.

Nějak kolem roku 1930 český hoch Václav Skramuský nastoupil do učení k známé řeznické a uzenářské firmě pana Františka Houžvice v Kovelu. Byl to mladík odmala zvyklý práci, vedený k poctivosti, který bral všechno vážně. Tehdy se ještě říkávalo: „Učedník-mučedník", ale on to bral jako samozřejmost. Snažil se co nejvíce naučit se dělat kvalitní výrobky. Úspěšně udělal zkoušky a netrvalo dlouho, a z učedníka byl „Czeladnik". Podařilo se mu osamostatnit. S manželkou Márinkou roz. Veltruskou si v Kupičově postavili domek tzv. „americký", zařídili dílnu. Na tu dobu měli nádhernou prodejnu. Jak byl pan Skramuský mistrem svého řemesla, tak byla paní Márinka perfektní za pultem. Dovedli to tak dobře, že se konkurence nemuseli bát. I zde se rodinka rozrůstala. Před válkou to byla Mařenka. Ovšem i zde zasáhla válka se vším všudy.

Když nastal rok 1942, čas totálního vyvražďování Židů, chudáci nevěděli kudy kam. Šlojme Bren přišel za panem Skramuským, jerstli by si mohl u něho něco schovat, hlavně svatební oblek. Ten byl nejdražší. Samozřejmě, že mu pomohli. Ten Šlojme byl jeden z mála těch, kteří prohlásili, že se jen tak zastřelit nenechají. Skutečně zmizel. Přežil díky Čechům, ke kterým chodil pro jídlo. Paní Skramuské nejvíce utkvěla v paměti jeho návštěva v říjnu 1943.

Tehdy byli v Kupičově Němci. Polní kuchyni měli jen asi 60 metrů od Skramuských. Šlojme prý byl strašně zubožený a to, co měl na sobě, byly jen cáry, které držely díky švům. Oni ho nasytili, poskytli potřebnou hygienu a hlavně se oblékl do schovaného svatebního obleku. Samozřejmě i potravinami ho vybavili.

V listopadu odešli Němci a Kupičov obsadili Poláci-partyzáni. Hned obhlídli situaci a u Skramuských rozběhli výrobu uzenin pro vojáky. Pan Skramuský šéfoval. Spolu s ním tam pracoval Jaroslav Kytl a ještě nějací Poláci. Museli to zřejmě dělat velice dobře. Ještě nyní na to veteráni 27 WDP AK při svých sjezdech vzpomínají.

Koncem února 1944 opouštěli Poláci Kupičov a začali tam přicházet sovětští partyzáni. Ti také okamžitě projevili zájem o zaběhnutou výrobu uzenin. Hlavně jim šlo o řezníky. Když začal jejich přesun na západ, rezolutně požadovali, aby ti dva Češi šli s nimi. Ti se ovšem již viděli v Čsl. armádě. Jarda Kytl to měl snazší. Byl svobodný a tak na několik dnů zmizel na kolonii Dážvu. Pan Skramuský nemohl rodinu vystavit nebezpečí. Jelikož ty cesty Páně jsou skutečně nevyzpytatelné, spolu se sovětskými partyzány přišel i Šlojme. Ihned na velitelství vysvětlil, kdo je ten člověk, kterého chtějí vzít s sebou. Po rušné debatě vše dobře skončilo, se sověty šel mladý svobodný Polák, který ani neprotestoval.

Oba naši krajané se šťastně dostali do vytoužené Československé armády. Pan Skramuský prošel celou bojovou cestu I. armádního sboru až do Prahy. Jelikož se tenkrát ještě nikodo neptal, jestli netrpí syndromem Dukly, vzal si náš bojovník živnost a pracoval. Po reemigraci rodina Skramuských pokračovala v započaté práci až do zaslouženého odpočinku. Dnes již klidně odpočívá na perštejnském hřbitově a rodina na něho nezapomíná.

Jaroslav Kytl tou bojovou cestou neprošel. On byl jediný z Kupičova v leteckém učilišti na Kavkaze. Dnes si spokojeně užívá důchodu v Kanadě.

Kde skončil Šlojme Bren, nikdo z nás neví. Je možné, že na jeho hrobě nemá se kdo modlit kadiš, modlitbu, která vyjadřuje boží všemohoucnost a naději na spásu. *Václav Kytl*

Rodina Martinovských z Českého Malína

Dne 13. 7. budou volyňští Češi uctívat památku 373 obětí, vyvražděných před 61 léty fašistickými hordami v Českém Malíně.

Má vzpomínka se bude týkat rodiny Martinovských. Moji rodiče se s p. Martinovským a jeho rodinou stýkali. Jakmile byl p. Martinovský v Lucku, vždy k nám zavítal. Jeho poslední návštěva s manželkou a dcerou se uskutečnila v červnu 1943. Ještě dnes si přesně pamatuji, jak paní Martinovská spolu s dcerou seděly v obývacím pokoji a bavily se s mou maminkou. V té době mi bylo 17 let a dceři pí Martinovské asi 14 nebo 15. Dodnes vzpomínám, že se mi líbila. Měla výrazné černé oči. Nikdo z nás nepředpokládal, že je vidíme naposledy. Za necelé tři týdny se stala ta hrůzostrašná tragédie. Z rodiny Martinovských se zachránil p. Martinovský a jeho syn.

Ing. Zdeněk Damašek, Praha

Co vyprávěl strýc...

Je známo, že Češi, kteří se v 19. století přistěhovali na Volyň, zpočátku bydleli všelijak, většinou společně v panských stodolách, v najatých ukrajinských chalupách, nebo ve zbudovaných zemljankách. Ti šťastnější měli kus pole, jiní se nastěhovali jen do lesa, příp. do Martinovky jako můj praděd.

Znám ale jiný případ, kdy Češi osídlili celou vesnici po Němcích. Vyprávěl mi o tom můj strýc Josef Samec. Vesnice Dembrovka (později český název obce), odkud pocházel i můj otec, byla dříve osídlena kočovnými Němci. Ti měli půdu pronajatou od pměščika a po čase, když se jim přestalo dařit, stěhovali se dál na východ.

Po Němcích zůstala obdělávaná zemědělská půda a také nějaké stavby, i když se lze domnívat, že to asi bylo dost ubohé, ale bylo to určitě lepší než pro ty, co se stěhovali do lesa a bydleli v zemljankách, A protože tady ty první začátky nebyly tak kruté, tak také obec Dembrovjka patřila mezi nejlepší vesnice na České Volyni.

Stěhování Němců dál na východ, to byl asi způsob stěhování tzv. Povolžských Němců, kterých před druhou světovou válkou bylo v okolí Volhy na tři milióny a obrovské vzdálenosti překonávali postupně, možná i několik staletí. Je třeba vzít v úvahu, že tehdy na východ nevedla železnice a ani trochu lepší cesty. Důkazem o jejich dávné přítomnosti byl i německý hřbitov. Stál u lesa na konci Dembrovky asi půl kilometru od domu mého strýce. Pamatuji si, že byl ohrazený kamennou zídkou, asi metr vysokou a bylo tam ještě možno zřetelně rozeznat jednotlivé hroby. Také tam rostlo několik velkých stromů, které nerostly nahodile, ale byly zasazené lidmi, s největší pravděpodobností tamními Němci Na památku, než se rozloučili s tímto krajem. Také stáří stromů odpovídalo době, kdy došlo ke stěhování.

Po válce Češi vzhledem k situaci hospodářské i politické toužili vrátit se zpět do vlasti a o totéž se pokusili i Němci. Ale ti dopadli hůře. Podmínkou k přestěhování byla znalost mateřského jazyka a tento kulturní poklad povolžští Němci ztratili.

Miroslav Bačovský, Fulnek

Vzpomínky

Náš pan učitel

Snad každý si rád zavzpomíná, a my dříve narození snad tím více, na své mládí, dospívání, možná i na dětství. Stačí jen málo se vrátit ve vzpomínkách a už jsme tam, ve škole, a byl-li tam hodný, moudrý a spravedlivý pan učitel, se vzpomínáním není konce.

Tak také my, žáci z české školy v Českých Novinách máme na naši školu a na pana učitele Vl. Ficka, jak děti, tak dospělí, ty nejhezčí vzpomínky. Vždyť byl nám, dětem, i našim rodičům, vždy dobrým pomocníkem a rádcem.

My, děti, jsme ho měly zvláště rády, i když jsme ho někdy dost zlobily. Vzpomínám si na jednu zábavnou příhodu: Měli jsme hodinu ručních prací (děvčata si přinesla vyšívání a pletení a chlapci nářadí na zhotovování pomůcek). Pan učitel využil té hodiny na svou administrativní práci. My, dívky, jsme dlouho zticha nevydržely a po chvíli jsme si začaly šeptat. Pak jsme přišly na nápad, že bychom si při tom mohly zpívat a hned se jedna hlásila: „Prosím, pane učiteli, můžeme si při práci zpívat?" Samozřejmě že nám to pan učitel dovolil a už jsme zpívaly a přidali se i chlapci. Když už jsme přezpívali všechny známé národní a lidové písničky, děvčata si začala znovu šuškat. Najednou jsme se všichni postavili a začali jsme zpívat polskou hymnu: „Jeszcze Polska nie zginela" a pan učitel musel nechat psaní a také se postavit, než jsme to přezpívali. A tak nám ta hodina rychleji uběhla. Jinak jsme na našeho pana učitele nedali nikdy, nikdy dopustit, co on řekl, bylo svaté.

Když naše území (Západní část Volyně) okupovala Sovětská armáda (17. 9. 1939), všechny třídy ve škole se vracely o rok zpět. Naše třetí třída se stala druhou třídou, druhá první a z první se stala přípravka. To všechno se dalo zvládnout, i ten nový ruský, později ukrajinský jazyk jsme jakž-takž zvládali, ale nejhorší bylo to, že nám školní úřad chtěl a posléze také vzal našeho milého pana učitele a přeložil ho do ukrajinské obce Smordva v Mlynovském okrese. To pak bylo ve škole pláče a my, děvčata, jsme se domluvily, že uděláme podpisovou akci na záchranu našeho pana učitele Ficka.

Rodiče nám k tomu připravili podpisové archy, spojily jsme se po dvojicích, obec jsme si rozdělily na úseky a šly jsme od čísla k číslu a prosily jsme dospělé rodiče dětí ale i ty, které děti školou povinné nikdy neměli, aby nám ten protest podepsali. Žádaly jsme v něm, aby nám našeho pana učitele nechali v naší škole v Novinách Českých. Neuspěly jsme však a pan učitel se musel stěhovat do ukrajinské obce Smordva.

A tak my všichni, kteří jsme pana učitele znali, i ti, kterým byl dobrým spoluobčanem, jsme pro něj moc truchlili a dodnes, kdy již řadu let nežije, na něj s úctou a láskou vzpomínáme.

Takový byl náš pan učitel z Českých Novin!

V. Plocová-Holcová

ZPRÁVY Z REGIONU ...

Region Šumperk

Region Šumperk pořádá setkání členů a přátel SČVP v **sobotu dne 11. září 2004 v hotelu Sport v Šumperku.** Zahájení ve 13.00 hod. Vložné nevybíráme, region uhradí nájem sálu a kulturní program, ostatní si účastníci zaplatí sami.

Na setkání se těší za výbor Alice Bílková

Moravskoslezský region

Všem členům moravskoslezského regionu SČVP oznamuji, že vzhledem k úmrtí manželky a mému zdravotnímu stavu se vzdávám funkce tajemníka regionu.

Veškerou korespondenci adresujte na Dr. Vladimíra Samce, ul. Karla Čapka 11, 741 01 Nový Jičín.

Zároveň touto cestou děkuji všem důvěrníkům regionu a všem spolupracovníkům našeho regionálního výboru.

„Co jsem ďál, ďál jsem rád,
ale osud velel jinak." *Váš Václav Dubec*

Region Krkonoše

8. května 2004 se uskutečnilo druhé setkání Čechů z Volyně a jejich přátel. Také jsme byli velmi poctěni vzácnou návštěvou pí Nečasové, pí Kramné a pana Pancíře, který zde prodával knížky, o které byl opravdový zájem. Zájem byl též o mapy. Atmosféra byla srdečná a pořád jsme si měli co vyprávět a seznamovat se.

Hlavním naším cílem je získávat nové členy. Někteří projevili zájem o zájezd do Lvova. Paní starostka-krajanka, pozvala kabelovou televizi a po odvysílání si někteří z nich přišli popovídat, jak to na té Volyni bylo, a tak jsme povídali ještě dál.

Za region Krkonoše Jiřina Novotná

NAŠI JUBILANTI ...

Region Žatec

Ve 3. ctvrtletí se dožívají naši členové významných životních jubileí:

Dodatečně Helena Valešová, 14. 5. 85 let, Žatec a 31. 3. 90 let Václav Vrla. (v čísle 5 uvedeno chybně Vrba) Olga Djačuková, 1. 7. 80 let, Žatec. Antonie Blažková, 5. 7. 80 let, Blšany. Anna Šmídová, 1. 7. 75 let, Žatec. Lenka Lněničková, 13. 7. 75 let , Vroutek.Jaroslav ,Sulc, 15. 7. 65 let, Podbořany. Helena Jandová, 22. 7. 85 let, Vroutek. Františka Richterová, 25. 7. 85 let, Vidoule. Jiřina Hovorková, 26. 7. 75 let, Velká Černoc Jan Hovorka, 8. 8. 70 let, Žatec. Bohumil Šulitka, 8. 8. 60 let, Klášterec. Emilie Odvárková, 10. 8. 85 let, Očihov. Marie Nová, 12. 8. 75 let, Podbořany. Mikuláš Horáček, 23. 8. 70 let, Žatec. Libuše Ludviková, 8. 9. 80 let, Žihle. Miroslav Šturma, 16. 9. 65 let, Podbořany. Jaroslava Hrničková, 17. 9. 60 let, Holodeček. Josef Kulich, 17. 9. 80 let, Louny. Josef Sahulka, 19. 9. 75 let, Soběchleby.

Mnoho zdraví a spokojenosti do dalších let všem srdečně přeje za náš region *Kamila Ondrová*

Region Olomouc

Ve druhém pololetí roku 2004 oslaví své narozeniny tito naši členové:

Březinová Břetislava, 24. 12. 70 let, Moldava II, bytem Hněvotín. Bruštíková Anna, 20. 7. 50 let, bytem Kožušany. Borys Václav, 2. 10. 75 let, Jablonovka, bytem Karviná. Vořech Josef, 23. 10. 70 let, Moldava I, bytem Olomouc. Wagner Ryša, 23. 7. 35 let, Hněvotín, bytem Tři Dvory.

Hodně zdraví a životní pohody do dalších let přeje za olomoucký region *Vladimír Tengler*

Region Krkonoše

Ve třetím čtvrtletí oslaví naši členové kulatá výročí:

Brátová Antonie, Mladé Buky, 16. 7. 70 let. Uždilová Jiřina, Mladé Buky-Hartvíkovice, 22. 9. 50 let. Žantová Zina, Vysoké n. Jiz., 14. 9. 75 let.

Vše nejlepší, hlavně hodně zdraví do dalších let přeje za region *Jiřina Novotná*

Region Mohelnice

V druhé polovině r. 2004 se dožívají hezkého jubilea tito naši členové:

Šimsová Marie z Moldavy, nyní bytem Jeseník, 4. 10. 96 let. Vohralík Miroslav z Kurdybáně, nyní bytem Libivá, 23. 9. 83 let. Vohralíková Anna z Kurdybáně,

nyní bytem Libivá, 6. 8. 82 let. Baštová Božena z Kurdybáně, nyní bytem Zábřeh, 15. 8. 75 let. Mastný Josef z Omelan, nyní bytem Lanškroun, 31. 10. 75 let. Rébl Josef z Laurova, nyní bytem Úsov, 25. 10. 70 let. Machovská Libuše z Chomoutu, nyní bytem Mohelnice, 26. 11. 70 let.
Do dalších let hodně zdraví a životní pohody přeje za výbor regionu *Machovská*

Region Rakovník

V první polovině roku 2004 oslavili významná životní jubilea tito naši spoluobčané:
Evženie Kučerová, 74 let, Novokrajev, bytem Kolešov.. Helena Kutková, 94 let, Alexandrie, bytem Rakovník. Mikuláš Lenoch, (jméno špatně čitelné dále jen otazník) 79 let, Volkov, bytem Kolešovice. Vladimír Lněniček, (?) 78 let, Sofievka, bytem Oráčov. Bohumila Marešová, 68 let, Kupičov, bytem Šanov. Chvalimíra Menziová, 64 let, Český Straklov, bytem Rakovník. Anna Müllerová, 66 let, Huleč Česká, bytem Praha. Jiří Novický, 74 let, Huleč Česká, bytem Hořesedly.Anna Pitrová(?), 74 let, Varkovice (?), Šanov. Marie Rydzoňová, 75 let, Zalesí, byt. Kolešovice. Elie Rothová, 76 let, Huleč Česká, bytem Hořesedly. (Až sem rukopis špatně čitelný).Libuše Rotková, 71 let, Huleč Česká, bytem Hořesedly. Květa Toušková, 78 let, Slabec, bytem Hořovičky. Antonín Trnka, 70 let,. Huleč Česká, bytem Křivoklát. Antonín Umlauf, 77 let, Huleč, bytem Stránky. Alexandr Urban, 76 let, Huleč Česká, bytem Hořesedly. Jiřina Volencová, 84 let, Huleč Česká, bytem Pšovlky. Jiří Ballada, 75 let, Huleč Česká, bytem Nové Strašecí. Halina Balladová, 66 let, Novokrajev, Nové Strašecí. Vladimír Brda, 84 let, Huleč, bytem Krty (?). Anastazie Cilcová, 86 let, Jezírko, bytem Zderaz. Božena Franková, 74 let, Hájky Mlynov, Rakovník. Anna Hanková, 76 let, Újezdce Č., Kotopeky. Marie Hejdová, 64 let, Huleč Česká, bytem Kolešovice. Božena Herinková, 81 let, Volkov, bytem Kolešovice. Jiřina Holá, 68 let, Zálesí, bytem Kašperské Hory. Antonín Hora, 74 let, Hlupanin, bytem Hořovičky. Anna Jelínková, 86 let, Zdolbunov, bytem Oráčov. Josef Kadavý, 81 let, Nové Ivančice, bytem Vys. Libyně. Josef Kinšt, 79 let, Hájky, bytem Jesenice. Jiřina Kolbeková, 72 let, Huleč Č., bytem Rakovník.Vladimír Kopačinský, 82 let, Alexandrovka, bytem Kamenné Žehrovice. Emil Kracík, 80 let, Krupa-Hranice, bytem Kralovice. Vladimír Kracík, - 75 let, Krupa Hranice, bytem Krty. Andrej Krejčí, 76 let, Huleč Č., bytem Kolešov.
Všem oslavencům v regionu Rakovník zdraví a štěstí přeje *Libuše Růžičková*

Moravskoslezský region

25. 5. se dožil náš krajan p. Josef Moravec, nar. ve Špakově 98 roků. Byl účastníkem bojů o Duklu ve Svobodově armádě. Bytem Fulnek. Jeho manželka Anna se dožívá 2. července 91 roků.
Srdečně blahopřeje region

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Dne 16. 6. 2004 odešla z volyňského středu po krátké ale zákeřné nemoci
paní Lída Dufková, manželka předsedy SČVP.
Byla to žena krásná nejen zjevem, ale i duší, což jistě potvrdí všichni, kdo ji znali.
Svému manželovi, synovi, vnučce a celé rodině byla vždy oporou, zvláště v těžkých chvílích života, a vlídným slovem i činem pomáhala tam, kde bylo její pomoci třeba.
Bude proto žít dál v našich srdcích.
Ať se jí dobře odpočívá v milované české zemi!
Za všechny, kdo ji měli rádi *Věra Latzelová, redaktorka*

Maminka neumírá,
ta šla jenom spát
a každé ráno se probouzí
ve vzpomínkách svých drahých

Oznamuji všem přátelům a známým, že dne 2. června 2004 zemřela má nezapomenutelná manželka, babička a prababička, ve věku nedožitých 74 let ***Jiřina Dubcová z Novokrajeva na Volyni,*** nyní bytem v Suchdole n./O. Prosím, věnujte jí tichou vzpomínku. *Manžel s celou rodinou*

Region Krkonoše

Oznamujeme krajanské veřejnosti smutnou zprávu, že dne 18. 5. 2004 zemřel pan Vladimír Holomíček v nedožitém věku 92 let. Odešel tiše po třech měsících za svou manželkou.
Upřímnou soustrast pozůstalým vyjadřuje za region Krkonoše *Jiřina Novotná*

Region Žatec

Dne 6. května zemřel náš člen Miloslav Lehman z Touchovic, narozen tamtéž. Byl členem po své zemřelé manželce Evženii, která pocházela z Volkova a zemřela již v roce 1998.
Dne 20. května zemřela naše členka a rodačka od nás z Novokrajeva Olga Kaufmanová ze Žatce v nedožitých 76 letech.
Zemřelým lehké odpočinutí a pozůstalým upřímnou soustrast projevuje za náš region *Kamila Ondrová*

Region Vyškov

Všem přátelům a známým oznamujeme, že jsme se 28. 4. 2004 rozloučili v chrámu církve českobratrské ve Vyškově s naší krajankou Libuší Maňhalovou. Paní Libuše za svobodna Nováková se narodila 25. 12. 1925 v Novinách Českých a byla příslušnicí naší zahraniční armády Ludvíka Svobody.
Upřímnou soustrast za region vyjadřuje
Pěnička V. a Vendolský A.

Region Šternberk

Oznamujeme krajanské veřejnosti, že zemřel p. Emil Kolář z Paseky ve stáří 80 roků. Pocházel z Hlinska a byl příslušníkem Svobodovy armády.
Dále oznamujeme, že zemřel p. Vladimír Zahrádka z Hlinska-Záhory ve stáří 83 roků. Byl členem Sokola a velice nadaný cvičenec na hrazdě, kruzích a i v ostatních sokolských disciplínách. Účastnil se několika sokolských sletů v Praze před válkou. Bydlel v Dlouhé Loučce a byl členem Svobodovy armády.
Za region vyjadřuje upřímnou soustrast pozůstalým
Viktor Ráža

Oznamujeme všem krajanům a známým, že dne 10. 5. 2004 nás opustila ve věku nedožitých 75 let paní Vlasta Matějková roz. Gryndlerová z Mirohoště, bytem Jablonec n. N.
Kdo jste ji znali, vzpomeňte, prosím.
Za celou rodinu sestřenice Miluše Dvořáková

Region Mohelnice

Nezemřela jsem, neboť vím, že budu dále žít v srdcích těch, kteří na mne nepřestanou nikdy vzpomínat.
Oznamujeme všem známým, že 29. dubna 2004 ve věku 78 let zemřela paní Jiřina Šmelková z Podhájce, nyní bytem Mohelnice.
Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevuje za výbor *Machovská*

Region Praha

Po krátké nemoci zemřela náhle dne 3. března naše členka paní Alžběta Rajmová-Hortová, rozená v Pokosech. Zde bydlela v obci Brníčko u Šumperka-Budeme na ni s úctou vzpomínat.
Členové regionu Praha. I. Malínská

Region Rakovník

Oznamujeme vám, že naše řady opustili tio naši členové:
Pí Božena Modrová roz. Loskotová, bytem v Kněževsi, rodačka z Hulče České. Zemřela 15. 5. 2004 ve věku 75 let.
Dále zemřel pan Vladimír Valenta, bytem v Šanově, rodák z Dorostaje, Zemřel ve věku nedožitých 84 let.
Všem pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.
Za region *L. Růžičková*

Region Cheb

V neděli dne 6. června 2004 zemřel ve věku 78 let náš člen Slavomil Chalupník z Holovli Nižní, bytem Sokolov. Pozůstalé truchlící rodině vyjadřujeme upřímnou soustrast.
Za region *L. Mácová a L. Pancířová*

Region Domažlice

24. 1. zemřel ve věku 80 let pan Ing. Vladimír Kopta. Pocházel ze Zavale Mirohoště, nyní bytem Klatovy.
8. 3. 2004 zemřela ve věku 80 let pí Antonie Kracíková, rodačka z Terešova na Volyni, nyní bytem v Horšovském Týně.
S Toničkou jsme se rozloučili v hojném počtu na místním hřbitově.
Oběma zemřelým přejeme lehké odpočinutí a vyjadřujeme upřímnou soustrast pozůstalým.
Za krajany regionu Domažlice
Vladimír Ledvina a Naďa Pytelková

Všem pozůstalým vyjadřuje svou upřímnou účast i redakce Zpravodaje.

DARY
došlé na konto SDRUŽENÍ
Květen 2004

Region Severomoravský:
Lydie a Jaroslav Šplíchalovi, Hukvaldy 200 Kč.
Region Praha:
D. S. Praha 200 Kč a D. S. Praha, červen 200 Kč, Ludmila Klejšmídová, Jaroměř 150 Kč.
Region Šumperk:
Evženie Liščinková, Petrov nad Desnou 100 Kč, Lydie Vařeková, Šumperk 300 Kč, Antonie Doležalová, Pardubice 250 Kč, Josef Šavel, Vikýřovice 200 Kč, manželé Jonovi, Vikýřovice 100 kč, Jaroslav Sodomek, Šumperk 100 Kč, Jiřina Žáková, Velké Losiny 100 Kč, Marie Reová, Nový Malín 100 Kč, Josef Kechrt, Nový Malín 50 Kč a Václav Fric, Vikýřovice 200 Kč.
Region Vyškov: Antonie Držmišková, Choceň 260 Kč.
Region Broumov:
Jiřina Vojtová 50 Kč, Marie Jaklová 100 Kč, Bedřich Makeš 50 Kč, nejmenovaný dárce 50 Kč, Marie Topmášková 150 Kč, Josef Ledvina 50 Kč, Jiří Pokorný 150 Kč.
Region Žatec:
Josef Holec, Žatec 100 Kč, Evženie Syrová, Žatec 100 Kč, Evženie a Rostislav Jankovcových, Žatec 150 Kč a Vít Poliščuk 200 Kč.
Region Chomutov:
Marie Menčíková, Údlice 50 Kč.
Čestný člen Sdružení Zbigniew Wojcieszek věnoval 1000 Kč - dar předala pí Irena Malínská
Oprava:
Augustin Jirásek upřesnil jména dárců z čísla 4 Zpravodaje jednalo se o sumu 600 Kč z regionu
Podbořany:
Marie Bínová 100 Kč, Jiřina Hevierová-Jirásková 100 Kč, Rostislav Valenta 100 Kč, Miroslav Šturma 100 Kč, Marie Horáková 50 Kč a Antonie Cupalová 50 Kč.
Region Severoamerický:
(První údaj jsou darované členské příspěvky, druhý dar na tisk)
Stephen John Čičo 10 USD, Vsevolod Pospíšil 10 USD, Marta Pospíšilová 10 USD, Ludmila Raicin 10 USD a 20 USD, George Pospishil 10 USD a 20 USD, Světlana Pospishilová 10 USD, George Pospishil 10 USD, John W. Richard 10 USD a 10 USD, Vladimir Foitik 10 USD.
Dobroslav Jersák 14 CAD a 11 CAD, Jaroslav Novák 14 CAD a 6 CAD, Mary Unglish-Uhlířová 14 CAD a 16 CAD, Anna Shantorová, 14 CAD a 6 CAD, Miloslav Jelínek 14 CAD a 6 CAD, Rev. Joseph Novák 14 CAD a 11 CAD, Jaroslav Nesvadba 14 CAD a 11 CAD, Jerome Toushek 14 CAD 6 CAD, Antonín Benett-Odstrčil 14 CAD a 6 CAD, Vladimír Vrána 14 CAD a 11 CAD, Jaromír Kuczera 14 CAD a 4 CAD, Josef Hynek 14 CAD a 11 CAD, Eugenie Engel 14 CAD a 11 CAD, Antonín Lešák 14 CAD a 11 CAD, Olga Gleichová 14 CAD a 6 CAD, Věra Tichá-Kytlová 14 CAD a 6 CAD, Jerry Kytl 14 CAD a 11 CAD, Slávek Kubeš 14 CAD a 6 CAD.
Dary od krajanů, kteří nejsou členy: Josef Dvořák, 20 CAD a Jiří Prokůpek 20 CAD
Všem Vám upřímně děkuji, přeji Vám hodně zdraví a těším se na spolupráci s Vámi za region J. Kytl
Všem dárcům z domova i ze zámoří ze srdce děkujeme! Redakce a CV SČVP.

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.
Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta: 000000-1937591369/0800**, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070..** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 22. 06. 2004